

**დამოუკიდებელი ინსპექტორის
გ ა დ ა წ ყ ვ ე ტ ი ლ ე ბ ა**

ქ. თბილისი

2020 წლის 12 ოქტომბერი

**დისციპლინური საქმე №44/19
მოსამართლე --- მიმართ
დისციპლინური სამართალწარმოების შეწყვეტის შესახებ**

--- 2019 წლის 07 მარტის -- საჩივრის საფუძველზე „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75⁵ მუხლის პირველი პუნქტის „ა“ ქვეპუნქტის და 75⁶ მუხლის შესაბამისად, საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს დამოუკიდებელი ინსპექტორის მიერ მოსამართლე --- მიმართ დაიწყო დისციპლინური სამართალწარმოება და წარმოდგენილი საჩივრის საფუძველიანობის წინასწარი შემოწმება.

საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს დამოუკიდებელი ინსპექტორის 2019 წლის 01 აპრილის №153/44-03 წერილით მოსამართლეს ეცნობა მის მიმართ საჩივრის შემოსვლის და დისციპლინური სამართალწარმოების დაწყების შესახებ ინფორმაცია. საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს დამოუკიდებელი ინსპექტორის 2019 წლის 01 აპრილის №156/44-03 წერილით განხორციელდა საქმის მასალების ასლების გამოთხოვა.

საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს დამოუკიდებელი ინსპექტორის მიერ დასკვნა მომზადდა 2019 წლის 24 მაისს.

1. საჩივრის ავტორის მიერ მითითებული გარემოებები:

1.1. საჩივრის ავტორის განმარტებით, მოსამართლემ უკანონოდ უთხრა მას უარი მნიშვნელოვანი მტკიცებულებების გამოთხოვაზე და მოწმეების დაკითხვაზე.

1.2. გარდა ამისა, მოსამართლემ მიმართა მხარეებს - საქმე ძალიან ადვილია და მისი დასრულება ერთ სხდომაშიც არის შესაძლებელი. მოსამართლემ ასევე მიუგო მოსარჩელეს, რომ „მას თავის დროზე უნდა გაეთვალისწინებინა ყველაფერი“, „რამდენი თანხა ექნებოდა გადასახდელი 2006 წლიდან დავის დაწყებამდე, რომ დასჭირვებოდა სხვა ბინის ქირაობა“, ახლა ჯობდა, „წასულიყო მორიგებაზე“. ამით - - - - გამოავლინა მოპასუხისადმი აშკარა მიკერძოებულობა და წინასწარ შეუქმნა მხარეებს იმის მოლოდინი, რომ არ დააკმაყოფილებდა --- სარჩელს. --- გააჩნდა პირადი დაინტერესება საქმის განხილვის მიმართ და წინასწარ იცოდა, რა გადაწყვეტილებას მიიღებდა საბოლოოდ.

2. საჩივრის საფუძველიანობის წინასწარი შემოწმების და გამოკვლევის შედეგად დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებები:

2017 წლის 19 ივნისს --- სარჩელით მიმართა --- საქალაქო სასამართლოს მოპასუხეების, ---, ---, --- და --- მიმართ და სამკვიდროს მოწმობის, ნასყიდობის და ჩუქების ხელშეკრულების ბათილად ცნობა

და სადავო უძრავ ნივთზე მისი მესაკუთრედ აღიარება მოითხოვა. მოსარჩელემ ასევე მოითხოვა, სადავო ქონებაზე ყადაღის დადება. საქმე განსახილველად გადაეცა მოსამართლე ---.

2017 წლის 20 ივნისის განჩინებით -- -- მოთხოვნა სარჩელის უზრუნველყოფის ღონისძიების გამოყენების შესახებ დაკმაყოფილდა, მოპასუხეს, -- -- აეკრძალა მის საკუთრებაში არსებული სადავო უძრავი ნივთის გასხვისება ან იპოთეკით დატვირთვა. მოპასუხის წარმომადგენელს აღნიშნული განჩინება ჩაბარდა 2017 წლის 22 ივნისს.

2017 წლის 05 ივლისს მოპასუხეებმა, -- --, -- -- და -- -- სასამართლოს წარუდგინეს ერთობლივი შესაგებელი. 2017 წლის 12 ივლისს მოსარჩელის წარმომადგენელმა სასამართლოში წარადგინა სარჩელის და თანდართული დოკუმენტების მოპასუხეებისათვის -- -- ჩაბარების დამადასტურებელი დოკუმენტი.

2017 წლის 16 აგვისტოს მოსარჩელემ განცხადებით მიმართა მოსამართლე -- -- და აღნიშნა, რომ მიუხედავად არაერთი მცდელობისა, სარჩელის -- -- მითითებულ მისამართზე ჩაბარება ვერ ხერხდებოდა. 2017 წლის 17 აგვისტოს მოსარჩელემ კიდევ ერთი განცხადებით მიმართა მოსამართლეს და 2017 წლის 16 აგვისტოს განცხადებაში მითითებული გარემოებების გათვალისწინებით, ითხოვა -- -- სარჩელის საჯარო შეტყობინების გზით ჩაბარება.

2017 წლის 22 აგვისტოს განჩინებით საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს -- -- მთავარ სამმართველოს დაევალა მოპასუხისათვის სარჩელის და თანდართული მასალების ჩაბარება. საქმეში არსებული დოკუმენტით დასტურდება, რომ -- -- გადასაცემი სარჩელი და თანდართული საბუთები 2017 წლის 17 ოქტომბერს ჩაბარდა -- -- (მოპასუხის --).

2018 წლის 11 მაისის განჩინებით საქმეზე მოსამზადებელი სხდომა დაინიშნა 2018 წლის 26 ივნისს. აღნიშნულ სხდომაზე მოსამართლემ ჰკითხა მხარეებს, „მორიგების შესახებ რა პოზიციები გაქვთ, ხომ არ ყოფილა მოლაპარაკება ამის თაობაზე?“ სარჩელის ავტორის წარმომადგენელმა უპასუხა, რომ ის მზად იყო საქმის განხილვა მორიგებით დაესრულებინა, თუმცა, მოწინააღმდეგე მხარესთან შთანხმების მიღწევა ამ დრომდე ვერ ხერხდებოდა. -- -- ისევ მიუგო მოსარჩელეს და განუმარტა, რომ შექმნილ ვითარებაში, შეიძლება მიზანშეწონილი ყოფილიყო მოწინააღმდეგე მხარისათვის გარკვეული საფასურის შეთავაზება, არავინ იცოდა, როგორ და როდის დასრულდებოდა სასამართლო დავა. შეიძლებოდა, საქმის განხილვა მალე დასრულებულიყო ან დასრულებულიყო 2 წელიწადში. გარდა ამისა, იმის მტკიცება, რომ სარჩელის ავტორი უცილობლად მოიგებდა საქმეს, არ იქნებოდა სწორი. ფაქტი იყო ისიც, რომ მოპასუხე არ იყო სადავო ქონებაში „ძალით შეჭრილი“ და ნამდვილი სამართებრივი ურთიერთობის არსებობა, ამ შემთხვევაში, სრულიად შესაძლებელი ჩანდა. მხარეებმა მორიგებისათვის გარკვეული დრო ითხოვეს და საქმის განხილვა 2018 წლის 28 სექტემბერს გადაიდო.

2018 წლის 26 ივნისს მოპასუხეებმა, -- --, -- -- და -- -- სასამართლოს წარუდგინეს დაზუსტებული შესაგებელი. 2018 წლის 28 სექტემბრის მოსამზადებელ სხდომაზე მოპასუხე მხარის გამოუცხადებლობის გამო სასამართლო განხილვა გადაიდო 2018 წლის 09 ნოემბერს.

2018 წლის 09 ნოემბრის სასამართლო სხდომაზე მოსარჩელემ დააყენა რამოდენიმე შუამდგომლობა; მოსარჩელის შუამდგომლობა ნოტარიუსისაგან მტკიცებულებების გამოთხოვის თაობაზე არ დაკმაყოფილდა, ხოლო ორი შუამდგომლობა, -- პოლიციის დეპარტამენტის -- სამმართველოდან და სახელმწიფო სერვისების განვითარების სააგენტოდან შესაბამისი დოკუმენტების გამოთხოვის შესახებ მოსამართლემ დააკმაყოფილა. ამდენად, საქმე ჩაითვალა მომზადებულად და საქმეზე მთავარი სხდომა დაინიშნა 2018 წლის 14 დეკემბერს.

2018 წლის 09 ნოემბერს მოსარჩელემ შუამდგომლობით მიმართა სასამართლოს და ითხოვა, რამოდენიმე მოწმის დაკითხვა. სარჩელის ავტორის განცხადებით, აღნიშნული მოწმეები

დაადასტურებდნენ მხარეებს შორის ხელშეკრულების დადების ფაქტს.

2018 წლის 13 დეკემბერს მოპასუხეების წარმომადგენელმა განცხადებით მიმართა მოსამართლეს და გადატვირთული საპროცესო გრაფიკის გამო, საქმის განხილვის სხვა დროისთვის გადადება ითხოვა. 2018 წლის 14 დეკემბრის სხდომა გადაიდო 2019 წლის 29 იანვარს.

2019 წლის 29 იანვრის სასამართლო სხდომაზე, საქმეზე გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის გამოცხადება, გადაიდო 2019 წლის 26 თებერვალს.

2019 წლის 26 თებერვლის გადაწყვეტილებით მოსარჩელეს უარი ეთქვა სარჩელის დაკმაყოფილებაზე. აღნიშნული გადაწყვეტილება (დასაბუთებული) მოპასუხეებს, --, -- და -- -- ჩაბარდა 2019 წლის 01 აპრილს, ხოლო მოპასუხეს, -- -- 2019 წლის 26 თებერვლის გადაწყვეტილება ჩაბარდა 2019 წლის 08 აპრილს.

2019 წლის 26 თებერვლის გადაწყვეტილება სარჩელის ავტორმა სააპელაციო წესით გაასაჩივრა 2019 წლის 10 აპრილს (საქმე განსახილველად გადაეცა -- --). წინამდებარე დასკვნის მომზადების დროისათვის, საქმის განხილვა -- სააპელაციო სასამართლოში არ დასრულებულა.

3. დამოუკიდებელი ინსპექტორის 2019 წლის 24 მაისის დასკვნა:

„საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75¹ მუხლის მე-2 პუნქტი განსაზღვრავს მოსამართლის დისციპლინური გადაცდომის სახეებს (2020 წლის 1 იანვრამდე მოქმედი რედაქცია). იმისათვის, რომ დადგინდეს ჰქონდა თუ არა ადგილი მოსამართლის მიერ შესაბამისი გადაცდომის ჩადენის ფაქტს საჭიროა სამართლებრივი შეფასება მივცეთ მოცემულ საქმეზე დადგენილ ფაქტობრივ გარემოებებს და შევაფასოთ კონკრეტული ფაქტები შეიცავენ თუ არა დისციპლინური გადაცდომის ნიშნებს.

ყურადღება უნდა გამახვილდეს იმ გარემოებაზე, რომ საქართველოს კონსტიტუციის 63-ე მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, არავის არა აქვს უფლება მოსთხოვოს მოსამართლეს ანგარიში კონკრეტულ საქმეზე. „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის მე-7 მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, მოსამართლე თავის საქმიანობაში დამოუკიდებელია. მოსამართლე ფაქტობრივ გარემოებებს აფასებს და გადაწყვეტილებებს იღებს მხოლოდ საქართველოს კონსტიტუციის, საერთაშორისო სამართლის საყოველთაოდ აღიარებული პრინციპებისა და ნორმების, სხვა კანონების შესაბამისად და თავისი შინაგანი რწმენის საფუძველზე. „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75¹⁰ მუხლის მე-5 პუნქტის თანახმად, დისციპლინური სამართალწარმოების დროს დაუშვებელია მოსამართლის მიერ გამოტანილი აქტების კანონიერებაზე ზედამხედველობა.

ამდენად, არსებული ფაქტობრივი გარემოებების სამართლებრივი შეფასება შესაძლებელია მხოლოდ იმ თვალსაზრისით, თუ რამდენად მოქმედებდა მოსამართლე არსებული კანონმდებლობის ფარგლებში.

საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 83-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, „მხარეები სარგებლობენ თანაბარი საპროცესო უფლებებით.“ სხვა საპროცესო უფლებების მიღმა, მათ უფლება აქვთ, სასამართლოს წინაშე განაცხადონ შუამდგომლობები.

საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 134-ე მუხლის მე-4 ნაწილის მიხედვით, „წერილობითი მტკიცებულების გამოთხოვაზე უარის თქმა სასამართლომ უნდა დაასაბუთოს თავის განჩინებაში...“ იმავე კოდექსის 140-ე მუხლის პირველი ნაწილის შესაბამისად, „სასამართლოს შეუძლია უარი თქვას გამოძახებული მოწმის დაკითხვაზე ან არ გამოიძახოს იგი, თუ ცნობს, რომ გარემოებებს, რომელთა დასადასტურებლადაც იძახებენ მოწმეს, არა აქვთ რაიმე მნიშვნელობა საქმის არსებითად გადაწყვეტისათვის.“

იმავე კოდექსის 105-ე მუხლის შესაბამისად, „სასამართლოსთვის არანაირ მტკიცებულებას არ აქვს წინასწარ დადგენილი ძალა.“ მოსამართლე მხოლოდ „შინაგანი რწმენით“ აფასებს წარმოდგენილ მტკიცებულებებს და მოსაზრებებს, რომლებიც საფუძვლად უდევს მის „შინაგან რწმენას“, ასახავს გადაწყვეტილებაში (განჩინებაში).

ამდენად, მოსამართლე -- -- განჩინებების მიღებისას, მოქმედებდა მისთვის საპროცესო კანონმდებლობით მინიჭებული უფლებამოსილების ფარგლებში. შესაბამისად დამოუკიდებელი ინსპექტორი არ არის უფლებამოსილი იმსჯელოს, მოსამართლეთა მიერ თავისი შინაგანი რწმენის საფუძველზე მტკიცებულებათა შეფასების შედეგად გამოტანილი გადაწყვეტილების/განჩინების კანონიერებაზე. გადაწყვეტილების ამ მხრივ შეფასება და შესაბამისი გადაწყვეტილების მიღება მხოლოდ სასამართლოს კომპეტენციას წარმოადგენს.

4. საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს დამოუკიდებელი ინსპექტორის მიერ გადაწყვეტილების მიღების სამართლებრივი საფუძვლები:

„საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის თანახმად, დისციპლინურ გადაცდომად შეიძლება მიჩნეულ იქნეს მხოლოდ ისეთი ქმედება, რომელიც „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75¹ მუხლის მე-8 პუნქტშია მოცემული (2020 წლის 1 იანვრიდან მოქმედი რედაქცია).

საქართველოს კონსტიტუციის 59-ე მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, საქართველოში მართლმსაჯულებას საერთო სასამართლოები ახორციელებენ. მართლმსაჯულების განხორციელება, თავისთავად, გადაწყვეტილებათა გამოტანასაც გულისხმობს. მხარეთა მოთხოვნების მართებულობასა და კანონიერებას სასამართლო წყვეტს და მხარე რომ სასამართლოს გადაწყვეტილებას არ ეთანხმება არ ნიშნავს რომ გადაწყვეტილება არაკანონიერია.

მართლმსაჯულების განხორციელების უფლებამოსილება აქვს მხოლოდ მოსამართლეს კანონით დადგენილი წესით, ხოლო მოსამართლის მიერ მიღებული გადაწყვეტილების გადასინჯვის უფლებამოსილება ზემდგომი ინსტანციის სასამართლოს კომპეტენციას წარმოადგენს.

„მოსამართლის მიერ მიღებული გადაწყვეტილება არ შეიძლება იყოს გადასინჯვის საგანი, გარდა გასაჩივრების ტრადიციული პროცედურისა“ (ალექსანდრე ვოლკოვი უკრაინის წინააღმდეგ §80). დისციპლინური სამართალწარმოების ჭრილში, დამოუკიდებელი ინსპექტორი ვერ იმსჯელებს მოსამართლის მიერ მიღებული განჩინება/გადაწყვეტილების კანონიერებაზე, ვინაიდან დამოუკიდებელი ინსპექტორის სამსახური არ წარმოადგენს სასამართლოს ზემდგომ ინსტანციას, რომელსაც შეუძლია გააუქმოს/შეცვალოს გადაწყვეტილება.

საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს დამოუკიდებელი ინსპექტორის 2019 წლის 24 მაისის დასკვნით დადგინდა, რომ -- -- საჩივრის საფუძვლიანობის წინასწარი შემოწმების და გამოკვლევის შედეგად დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებები არ შეიცავს მოსამართლე -- -- მიერ „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75¹ მუხლის მე-8 პუნქტით გათვალისწინებული დისციპლინური გადაცდომის ჩადენის ნიშნებს.

„საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75¹² მუხლის პირველი პუნქტის „დ“ ქვეპუნქტის თანახმად, საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს დამოუკიდებელი ინსპექტორი იღებს დასაბუთებულ გადაწყვეტილებას მოსამართლის მიმართ დისციპლინური სამართალწარმოების შეწყვეტის შესახებ, თუ საჩივარი ეხება მოსამართლის მიერ გამოტანილი აქტის კანონიერებას (2020 წლის 1 იანვრიდან მოქმედი რედაქცია).

ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, დამოუკიდებელმა ინსპექტორმა იხელმძღვანელა „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75¹⁰ მუხლის მე-5 პუნქტით, 75¹² მუხლის პირველი პუნქტის „დ“ ქვეპუნქტით და

გ ა დ ა წ ყ ვ ი ტ ა :

-- -- საჩივარზე შეწყდეს დისციპლინური სამართალწარმოება მოსამართლე -- -- მიმართ კანონიერების ნაწილში.

ზურაბ აზნაურაშვილი

დამოუკიდებელი ინსპექტორი